

NINA KENWOOD

NI EN EL MILLOR DELS MEUS SOMNIS

Una comèdia romàntica
amb molt acné juvenil

NINA KENWOOD

NI EN EL MILLOR
DELS MEUS
SOMNIS

Traducció de M. Dolors Ventós

Fanbooks

Títol original: *It sounded better in my head*

© Nina Kenwood, 2019

© de la traducció: M. Dolors Ventós, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Publicat mitjançant acord amb The Text Publishing Company, Austràlia

Primera edició: gener del 2020

ISBN: 978-84-17515-64-5

Dipòsit legal: B. 25.047-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Ningú no en té la culpa

És Nadal, i tot just acabem de jugar a l'Scrabble habitual de després de dinar (hi ha un plus de punts si trobes una paraula de tema nadalenc) i el papa diu que hem de parlar. I ho diu amb la seva veu de Males Notícies, per això m'imagino que m'engegarà un altre sermó sobre allò de treure'm el carnet de conduir o em dirà que ha reactivat el seu compte de Twitter.

—Natalie, se'ns fa molt difícil dir-t'ho, però, daixò, ens separem —em diu.

—Qui?

—La teva mare i jo.

«Separació». Aquesta paraula se'm fa estranya i pesant a la boca.

—Vull dir que partim peres —insisteix el papa, perquè té la santa mania de repetir les coses perquè quedin superclares.

Llavors la mama entra a la sala d'estar, menjant una poma. Havia jurat que aquest Nadal només menjaria fruita de postres perquè vol perdre dos quilos abans del gener, cosa que té molt de sentit ara que sé que es prepara per tornar a fer vida de soltera.

—Que partiu peres? —ho dic en un to simpàtic, per donar-los la possibilitat de dir «innocent!» per si es tracta d'una broma pesada, encara que a casa meva no som de bromes de cap mena, sobretot si no tenen gràcia i són tan traumàtiques com aquesta.

La mama fa cara d'espantada per la meva pregunta, i passa una llarga estona mastegant a consciència l'últim bocí de poma abans de parlar.

No, no «se separen», amb el verb en present. Ja «s'han separat»! En perfet d'indicatiu. No és cap novetat. Vull dir, és una novetat per a mi, però ells ja fa una pila de temps que ho saben. Deu mesos, per ser exactes.

—Com s'entén... deu mesos?! —Tanco de cop el portàtil per donar-hi més èmfasi. M'agradaria fer veure que feia una cosa profunda en els moments que han precedit aquesta conversa que alterarà la meva vida, però la veritat és que mirava un vídeo d'un gat que s'espantava veient la seva imatge en un mirall.

La mama està neguitosa. No havia planejat dir-m'ho avui, ni d'aquesta manera, em diu. És clar que no ho havia planejat. És Nadal!

—Recordes que a principis d'any el teu pare va fer un viatge a Anglaterra? —em diu la mama.

—Vagament. —Tinc pressa per arribar a la part de la història en què m'expliquen per quin motiu m'han enganyat gairebé tot un any. O a la part en què m'expliquen exactament quan van deixar d'estimar-se i com és que no me'n vaig adonar.

—Vagament? Natalie, que vaig ser fora tot un mes! —El papa sembla ofès. S'ha assegut al puf vell i atrotinat, i ha quedat aclofat a terra en una postura rara, amb els genolls que gairebé li toquen la barbata.

—Sí, és clar que me'n recordo. —Va anar a Londres i em va comprar una samarreta per a turistes espantosa amb una foto desenfocada del príncep Harry perquè tenim la tradició familiar de comprar-nos records turístics horteres sempre que viatgem. Aquesta samarreta és la

meva segona peça preferida per anar a dormir, després del pijama verd de la Casa de Slytherin.

—Doncs vam aprofitar aquell temps de separació per reflexionar sobre la nostra relació i quan el teu pare va tornar vam decidir, de comú acord, que no volíem continuar units sentimentalment. —Els ulls de la mama brillen d'emoció, però aixafa el moment clavant una altra alegre i sorollosa queixalada a la poma.

Tot plegat és fastigosament relaxat i civilitzat. No ho puc suportar. Vull crits, llàgrimes, drama. Vull que algú que no sigui jo tingui la sensació que un gegant li dona patacades al pit.

—No és culpa de ningú —diu el papa, que és exactament el que diria algú que en té la culpa.

—I vau prendre aquesta decisió al febrer? —Encara espero no haver-ho entès bé.

—Sí —em confirma el papa.

—Fa. Deu. Mesos. —Dir-ho a càmera lenta i cridant no ho fa semblar més real.

—Exacte. —El papa fa que sí amb el cap com si em volgués animar, com si jo provés de resoldre un problema de mates superdifícil.

—Però si heu viscut junts tot l'any!

—En habitacions diferents —replica la mama.

—Em vas dir que era perquè el papa roncava.

—També va ser per això, en part. I en part per la separació.

—Però... però si us he regalat uns davantals a joc i m'heu dit que era «exactament» el que volíeu!

—Ens els posarem igualment, els davantals, cuca.

—No, de cap manera!

Això és una putada, per molts motius.

Som una família petita, però fabulosa. Envejable. Avui mateix, per exemple. Tots tres hem passat un Nadal supergradable. Teníem uns mitjons penjats amb els nostres noms, hem mirat *Die hard*, hem jugat a l'Scrabble, hem menjat els pastissos de carn casolans del papa, i hem obert els regals d'un en un a so de bombo i platerets. Hem escoltat nades, portàvem gorres de Pare Noel i ens hem fet fotos ximpletes. I ara van i tots dos aboquen vinagre damunt de tota aquesta dolçor ensucrada!

Deu mesos! M'han enganyat durant tant de temps que em roda el cap mentre provo d'assimilar-ho.

—El teu pare i jo encara som amics, Natalie. *Bons* amics. I sempre estarem en contacte. Però no volem continuar casats.

Es veu que la mama es pensa, i s'equivoca d'allò més, que considero que la seva amiatat és un premi de consolació molt valuós.

—Això no té ni cap ni peus. Per què heu esperat tant de temps per dir-m'ho? —M'agradaria tenir un atac d'histeria i plorar, però la seva calma és com una manta que apaga el meu foc furiós. Deu formar part de la seva estratègia: «No li deixem fer una escena. Si nosaltres mantenim la calma, ella també. Només es munten drames si nosaltres ho consentim». A la mama li encanta engegarme aquesta última frase, sobretot si em llevo amb el peu esquerre i vol que surti a escampar la boira.

Increïble, la mama fa el gest de tornar a clavar queixalada a la poma, però jo l'hi arrenco de les mans.

—Vols parar d'endrapar un moment, si us plau? —Estic a un pèl de posar-me a cridar.

La mama ve cap al sofà i se m'asseu al costat. Em passa un braç per l'espatlla i m'amoixa els cabells, com si fos

un animaló nerviós que vol calmar. Vull carrisqujar les dents, apartar-la d'una empenta i arrencar a córrer carrer avall udolant.

—Hem esperat que acabessis les classes. No volíem perjudicar els teus estudis en un any tan decisiu.

—T'estimem molt, xata —diu el papa, arrossegant el puf més a prop meu. El fregadís contra el parquet fa un so-
roll desagradable, com de pets, que faig veure que no sento.

—És a dir, que m'heu enganyat durant tot l'any, oi?

—No t'hem enganyat. Hem fet una mica de teatre. Hem omès coses.

—Evitàvem l'inevitable —afegeix el papa.

—El teu pare i jo hem anat per camins diferents.

—I en volíem estar completament segurs abans d'explicar-t'ho.

—Són coses que passen.

—El sentiment de culpa per no dir-t'ho ens rosegava per dins.

Tinc molt clar que l'havien assajat, el discursset. Potser el tenien escrit i tot, i l'havien practicat davant d'un mirall. Llegint-lo d'un full, com un guió. M'imagino la mama preguntant al papa: «Faig una cara prou trista?». I el papa responent: «Parla més de pressa perquè soni més natural. Ah, i no et descuidis de dir-li que encara som amics».

—No és culpa de ningú.

Val més que el papa deixi de repetir aquesta frase si vol que me'l cregui.

—T'estimem —diu la mama.

Això no em consola. Soc la seva única filla. M'han d'estimar per força.

—I amb qui viuré? —els pregunto. Però el que vull dir de debò és: «Us barallareu per mi, com a mínim?».

—Pots viure amb qui vulguis —respon el papa, amb una veu simpàtica, com si em donés un regal.

Però aquest no era el pla. El meu pla era continuar vivint a casa, en aquesta casa, amb tots dos, quan vagi a la universitat, l'any que ve, i després també. M'hi quedaria durant el futur pròxim. No hi havia data de caducitat en la nostra situació. Aquest era el nostre pla. Ha sigut el nostre pla de bon començament.

—No vull canviar de casa. —Em tremola la veu, que sona ploranera i patètica en lloc de ferma.

—Xata, passi el que passi, sempre tindràs una casa —em diu la mama amb una frase pensada per consolar però que genera més preguntes. Passi el que passi? Què més passarà?!

—Tindràs dues cases —afirma el papa amb la seva veu més optimista.

No vull dues cases. Qui vol tenir dues cases? La casa d'una família només té sentit en singular.

Els miro tots dos, que fan uns somriures de «si us plau, assimila ràpidament aquesta notícia tan terrible», idèntics i falsos, i m'agafa pànic.

És la fi de la vida que coneixia.

2

La meva cara i més problemes

Jo era una nena molt bufona. No ho dic per presumir, és la pura veritat. Una vegada, una dona li va preguntar a la mare si havia pensat convertir-me en una model infantil.

—La seva filla seria perfecta per al nostre catàleg. Té la imatge adequada.

Aquella dona es referia al catàleg d'una cadena de farmàcies de baix cost, i per «imatge adequada» devia voler dir normaleta, amb les dents separades i riallera; no tenia res a veure amb el glamur, però resulta que llavors tenia una cara fotogènica. Tenia els cabells negres i llunts. Galtes molsudetes i amb la pell fina. Ulls castanys que parpellejaven (vull dir... no sé si parpellejaven, però és possible que sí, amb la llum adequada). La meva roba preferida eren les vambes morades amb purpurina i una samarreta amb un unicorn. Fins i tot tenia el nom adequat per a una nena bonica: Natalie.

I aleshores va arribar la pubertat.

Els adults tracten la pubertat com si fos un acudit. Qualsevol comentari que se'n faci va acompanyat de brometes i somriures còmplices. Es parla de veus que s'esquerden i pèls que surten. Jo m'havia imaginat que tot plegat consistiria a portar sostenidors i aprendre a posar-me tampons. Però resulta que la pubertat és una agressió. El meu cos va canviar tremendament, terriblement, i jo no sabia com trampejar-ho.

Vaig passar de tenir una silueta de post de planxar a tenir malucs, estómac, pits, cuixes i estries. No sabia què eren les estries! Ni sabia que existien fins que em van aparèixer al cos. Quan ho vaig buscar a Google, tota la informació estava relacionada amb embarassades. Em vaig sentir com una friqui, amb tot de línies vermelles que zigzaguejaven pels meus malucs, la part de baix de l'esquena i la part interna de les cuixes, com una paret amb grafit.

Una vegada, mentre em canviava per a la classe d'educació física, una noia les va veure i em va preguntar, assenyalant el maluc:

—Què t'ha passat?

I jo li vaig respondre:

—El gat m'ha esgarrapat. —I va fer uns ulls com unes taronges, horroritzada, però em va creure, perquè les meves estries semblaven urpades salvatges d'un gat monstruós.

Però les estries no eren res en comparació amb els grans. Primer va ser una discreta granellada, però després me'n van sortir més i més. I els grans es van convertir, de la nit al dia, en un acné profund i quíctic. Uns bonys com faves, gruixuts i durs, se'm van formar sota la pell de l'esquena, les espatlles, el coll i la cara. No és una història gaire guai, ni una tragèdia que la gent vulgui escoltar. Era fastigós. Jo era fastigosa! Durant molt de temps em vaig despertar cada dia amb aquest pensament.

Les meves regles eren abundants i molt doloroses, i suportar-les era una feina de dedicació exclusiva. Em mirava obsessivament l'uniforme escolar, els llençols, les calcetes, els texans, el sofà, el seient del cotxe, el seient del tren..., qualsevol lloc que donés una pista del que em suc-

ceïa. Em mirava la part del darrere en totes les superfícies reflectants amb què topava. Tenia la paranoia de no deixar rastres. De vegades, se'm rebentaven els grans de les espatlles i em tacaven el top. Era un degotall brut, incontenible.

El meu cos era un desastre escandalós. Em feia vergonya sortir si no era estrictament necessari. No, encara pitjor: em feia vergonya existir! M'encorbava cap endavant provant d'amagar el meu cos. Em rebentava la quantitat d'espai que ocupava, perquè, a sobre, vaig créixer més. Era una geganta. Tenia la sensació que, anés on anés, la gent em veia i es fixava en mi d'una manera que jo no volia que em veiessin ni que s'hi fixessin. Encara ara, els dies que tinc la pell més bé, em sento incòmoda quan la gent em mira la cara. El contacte visual em fa sentir al descobert.

Als tretze, catorze, quinze anys, anar a l'institut era dur. Quan arribava el divendres a la nit em sentia d'allò més alleujada. Em relaxava i m'ajeia al llit, respirava fondo i em tranquil·litzava: «No cal que surti ni que vegi ningú que no siguin els pares durant dos dies». Al món exterior, vivia en un estat d'alerta constant, per por que algú em mirés o fes un comentari sobre la meua pell granelluda. Sempre portava un llibre per tenir una excusa per mirar cap avall. Rarament parlava a classe i així no donava motiu perquè els companys em miessin directament. Em vaig deixar els cabells molt llargs i deixava que em caiguessin damunt de la cara sempre que podia. Em feia la ratlla cap a una banda o l'altra, depenent de quina meitat de la cara necessitava tapar-me més. Evitava seure a la zona més il·luminada de l'aula. Vaig mirar centenars d'hores de tutorials de maquillatge a YouTube.

No em mirava al mirall del lavabo de l'institut perquè no volia veure les mirades de les altres noies, però duia un mirallet a la butxaca i quan em tancava al vàter em podia estudiar la cara amb calma, amb compte i sense vergonya per comprovar la gravetat de la situació. Em posava corrector i base constantment, una vegada i una altra, al llarg del dia.

L'acné fa mal. És dolorós, però no en parla ningú, d'això. Més ben dit: ningú no parla de l'acné. La cara, l'esquena, les espatlles... em feien mal. Si algú em donava un cop, m'encongia de dolor. Si em rebentava un gra de la cara sense voler, em saltaven les llàgrimes involuntàriament. M'havia d'esmunyir pel món esforçant-me perquè no em veiessin, no em toquessin i no es fixessin en mi.

Als tretze anys, si fa no fa, juntament amb els grans va aparèixer una personalitat nova. La Natalie esquerpa. La Natalie angoixada. La Natalie amargada. La Natalie neuròtica. Abans no era així, i llavors tampoc, de debò, però era tal com em veia la gent, i al final m'hi vaig tornar.

Ara tinc divuit anys i, de vegades, encara voldria aixecar-me i cridar: «Jo no soc així!».

Tot això ha sigut una manera llarga i recargolada d'explicar que durant els meus anys d'institut jo era molt introvertida. És a dir, encara soc una mica introvertida, però he sigut *patològicament* introvertida durant molt de temps.

I fins que no se'm va arreglar la cara, fins que no vaig conèixer en Zach i la Lucy, fins que no em vaig tornar una mica més dura, l'únic que tenia eren els pares.